

почвали да си играятъ, да се гонятъ по клонитѣ, да се забавляватъ като малки дѣца.

Врѣмето вървѣло неусѣтно. Катеричкитѣ порасли. Старата ги напустила, ала тѣ могли вече да живѣятъ и безъ нея.

Минало лѣто, настѣпила есенъ, а слѣдъ това и студена зима. Трѣбвало да се помисли, съ какво ще се хранятъ прѣзъ зимата. Още прѣзъ половината на лѣтото старитѣ и младитѣ катерички почнали да си сушатъ гъби за зимовище. Сушили ги, като ги затиквали по остритѣ шипчета. Когато узрѣли орѣхитѣ и жълждитѣ, събирали и отъ тѣхъ.

И отпослѣ зимата не била вече страшна за катеричкитѣ. Прѣзъ есенъта тѣ замѣнили лекото си лѣтно червеникаво облѣкло съ топло сиво зимно кожухче. А зимовище имали толкова много, че имъ стигало чакъ до пролѣтъ.

